

תת"ע (עכו) 991-11-23 - הנאדי עומרי נ' מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 991-11-23 מדינת ישראל נ' עומרי
תיק חיצוני: 90527261219

מספר בקשה: 1

לפני כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

המבקשת
נגד

הנאדי עומרי

המשיבה
מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד"פ**").

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 03.06.2024 (להלן: "**פסק הדין**");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 13.09.2024.

המסגרת הנורמטיבית לדין בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) (2003) 793 (להלן: "**עניין איטליא**"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

המבקשת טענה כי מעולם לא קיבלה זימון לדיון, יחד עם זאת, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי הזימון לשיבה ביום 03.06.2024 נמסר לידי **"הנמען הרשום"** - דהיינו לידי המבקשת.

לאור האמור, משקיימת בתיק הזמנה כדיון, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי התומכת בטענת המבקשת בדבר אי קבלת הזימון לידיה, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקשת להתייצב לדיון אשר נקבע בעניינה, ואין למבקשת אלא להלין על עצמה.

בענין זה אפנה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי **"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."**

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינה.

המבקשת כלל לא כפרה בביצוע העבירה וכלל לא פירטה את הגנתה. ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

בשולי ההחלטה אציין כי הטיפול בגביית החוב בתיק זה הועבר זה מכבר לרשות הגבייה והאכיפה.

בע"פ 4919/14 שמעון אזולאי נ' מדינת ישראל, נקבע על ידי בית המשפט העליון כי, משקם בית המשפט מכסאו, הסמכות לפרוס את התשלומים או להפחית את תוספת הרביות והפיגורים נתונה למרכז הגבייה ואינה עוד בידי בית המשפט.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ' אלול תשפ"ד, 23 ספטמבר 2024,
בהעדר הצדדים.